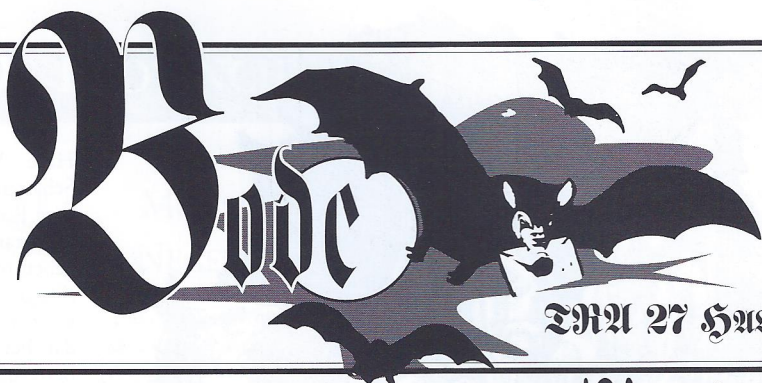

Avonturijnse

Met Salamander

MAR 27 1997

Onafhankelijk Journaal voor de keizerlijke provincie Albernia, informatieblad voor de magiërgilden van Avonturië alsook van de graafschappen en baronieën. Orgaan van de geschiedschrijvers en kroniekschrijvers, postille van de Twaalfgoddelijke gewijden, de ordebroeder- en zusterschappen.

Verdeling aan het Alberniaanse en Garethische hof is kosteloos. Elders enkel tegen goed geld!

De Bode verschijnt regelmatig, na verloop van meerdere maanden. Redactioneel verantwoordelijk zijn de professionele schriftgeleerden aan het hof in Gareth en Albernia, aanvaard echter tevens met dank reisberichten van rondreizende kenners van Avonturië.

nr. 7

ZIET HET RAD — HET IS GEBROKEN VÓÓR DE TIJD! ULRICH KIESOW IS DOOD

Vaak berinner ik mij die avond in maart nu zes jaar geleden; toen mijn moeder voor de eerste keer riep "Mijnheer Kiesow aan de telefoon!" Ik was destijds zestien en was een fervent OdM-speler. Ik was laaiend enthousiast vanwege die onverwachte en hooggeëerde beller zodat ik me een kwartier lang slechts stamelend kon uiten, inclusief de bekenenis dat ik pas vijftien was. Op die dag in maart kende onze vriendschap zijn begin.

Ik leerde Ulli Kiesow kennen als een meesterlijke kok, een tot in het detail en in de vijftigers verliefde modeltreinbouwer, een bloemrijk speelleider (hoewel ik de euvels moed bezat steeds in slaap te vallen rond 23 uur, ondanks alle zitbal-therapiën), als scherpzinnig en grappig en vrijgevig mens. Als schepper en vormer van het grootste Duitstalige rolspel ging hij met zijn medewerkers en medewerksters om op een vriendschappelijke wijze en niet op zakelijk niveau. Als wij elkaar bij hem thuis ontmoetten voor spelsessies of redactievergaderingen, dan deelden we het plezier aan het Avonturijnse gebeuren en de vriendschap voor Ulli Kiesow.

In de maand augustus van het jaar 1995 kreeg Ulrich Kiesow een zware hartaanval. Met zijn oneindige levenswil herstelde hij echter op een voor iedereen onvoorstelbare en mooie wijze. Nog in het ziekenhuis hervatte hij ongelooflijk enthousiast zijn Avonturijnse roman-epos "Als het Rad breekt". Het werk bereidde hem waarschijnlijk zeer veel vreugde maar geregeld ook veel moeite en kommer, zoals waarschijnlijk voor iedere schrijver geldt. Ons, lezers van het manuscript, bereidde het echter steeds weer spannende, grappige en nadenkelijke uren van puur leesgenot.

In de herfst van 1996 was hij er zelfs al toe in staat, buitenshuis te overnachten en op conventies met vrienden van het Oog des Meesters te discussiëren over de toekomst van Avonturië.

Op 30 januari 1997 stierf Ulrich Kiesow, twee dagen nadat hij zijn laatste grote roman had afgewerkt. Na zijn voorspoedige herstel voor ons onvoorspelbaar en oerplots sprong de dood hem tegemoet.

Ulrich Kiesow leeft verder in de nagedachtenis van zijn vrienden en in zijn fantastische creatie.

Onze bijzondere innige deelneming gelden
voor Ina Kramer en Britta Herz.

Ontzet rouwen de medewerkers en medewerksters
van het Oog des Meesters.

In hun naam:

Niels Gaul

op 1 februari 1997

Ziet het Rad —

Het is gebroken vóór zijn tijd!

Liet ons achter in bitterheid.

Vijf spaken zijn hem gebleven.

Hun namen wezen hier neergeschreven:

Zijn haat, smart, toorn en woede

In beken stromen traan en bloede!

— Uit "Als het Rad breekt", neergeschreven in de proloog.

Vele Alberniaanse lezers van 's Rijks grootste postille, de Avonturijnse Bode, opperden hun ontevredenheid over het feit dat de krant enkel in het Hooggarethi verschijnt. Het Alberniaans zou, hoewel toch een dialect, in woord en schrift genoeg verschillen om een eigen uitgave te mogen verwachten, met dezelfde wetenswaardigheden als de gewone Bode. Na rijp beraad besloten wij, de redactie van de Bode, aan hun eisen te voldoen. Er werd een nieuwe redactie samengesteld die de vertaling van de Bode voor zijn rekening neemt.

Vertaler is Answin Steinhauer, tevens onze exclusieve correspondent voor Gareth en Garetie. De redactie zetelt in Havena in een vernieuwd gebouw in de Garethstraat tussen de Eendenmarkt en het Halplein. Voorlopig zullen de artikels qua inhoud wel beperkt blijven tot die van de Garethische versie, maar daar kan in de toekomst uiteraard verandering in komen.

DE TERUGKEER VAN DE DEMONENMEESTER

4 Efferd, Gareth.

Na een waarlijk helse rit bereikt hare doorluchtige excellentie, Walpurga van Weiden, de nieuwe keizerlijke residentie te Eslamsroden. Aldaar slaat ze twee wachters neer om zich toegang te verschaffen.

In de troonzaal zakt zij ten slotte in elkaar, met naast zich een vreemde bewegende bundel. Als Prins-regent Brin, zijne verhevenheid, Heliogan, de gewijden en zijne excellentie Ucurian Jago de ruimte betreden, plooit de bundel open en voor hen verheft zich de lege huid van een griffioen, een bode van Praios, ontbeend, ontdaan van alle ingewanden en gepluimd als een gemene kip.

Nog voor iemand een exorcistische bezwering kan starten, is er een luide stem te horen, die samengaat met een Nederlandse koude.

De stem blijkt toe te behoren aan Borbarad, de vervloekte magiër, die met allerlei blasfemistische verkondigingen de gehele overgave

van het keizerrijk en alle dienaars der Twaalven eist.

Prins-regent Brin, verbijsterd en ontzet, raapt al zijn moed bij elkaar, springt op en steekt het keizerszwaard Alveranstrouw in deze blasfemistische parodie, waarna deze als een natte zak in elkaar zakt. Enkel het wegebbende hoongelach van de vervloekte magiër is nog te horen.

Onmiddellijk laat Brin over het hele rijk verkondigen dat de strijd met de duisternis begonnen is. Eenieder die zich met de demonenmeester Borbarad, de voormalige Tharsonius van Bethana, verbindt, is vanaf nu vogelvrij verklaard en mag worden neergeslagen als een dolle hond.

Walpurga van Weiden werd naar Pericum gebracht, om aldaar nieuwe krachten op te bouwen met de hulp van Vrouwe Rondra en de goede zorgen van enkele exorcisten.

DE LEEUWIN EN DE KRAKEN

EINDE VAN HET ZWARTE GEVAAR?

Lowangen. Het 'Triumvirat' van Sadrak Whassoi, bijgenaamd de Zwarte Maarschalk, Aikar Brazoragh — de profeet — en de priester-shamaan Uigar Kai lijkt te zijn uit elkaar gevallen. Uigar Kai heeft met zijn mannen de orkse hoofdstad, Khezzara, verlaten. Hij en zijn buitengewone bloeddorstige schare trekken op dit ogenblik noordwaarts om ofwel de elfenlanden te brandschatten ofwel om Tjolmar en Enqui te overvallen. Vele van de bezetters van Heldenrutz zijn aanhangers van Uigar Kai, zodat er nu misschien nog een grens rust zal kennen.

NOG STEEDS GEEN NIEUWS VAN DE LETTA

Norburg. Nog steeds geen zomer ten noorden van de Noordwalse bergen. Het hele gebied tussen de monding van de Frisund tot Bjaldorn en tot aan het IJzeren Zwaard bevindt zich nog in troosteloze wintertoestand. Vanuit Paavi en Eestiva bereikte ons al lange tijd geen teken van leven meer en ook de karavanen met hulpgoederen vanuit Riva en Norburg keerden niet terug.

Ook vermoedt men dat de noordelijke contreien te kampen hebben met een grote hongersnood.

Verontrustend zijn ook de vele meldingen vanuit de bezette gebieden.

De landerijen zouden op een onheilige manier zijn veranderd. Moerassen en wouden zouden op een vrijwel demonische manier tot leven zijn gekomen, het vee zou dol zijn geworden en bij mens en dier zouden de miskramen sterk toenemen.

Voorts vernemen wij vanuit Mendena dat een zekere Arngrimm van Ehrenstein tot nieuwe hertog van Tobrië zou zijn gekroond. Dit zou gebeurd zijn met de steun van allerlei Answinistische rijksverraders, Maraskaanse rebellen en — stante pede geëxcommuniceerde — gewijden. Hij zou zelfs de beroemde ketting met de slaganden van de Mendenische Ever om de hals dragen.

In hoeverre deze maskerade stand zal houden bij het eerlijke Tobrische volk, zal de toekomst moeten uitwijzen.

Hare Verhevenheid Ayla van Schattengrund riep alle beschikbare Rondrastrijders bij elkaar om kriegsraad te houden over de gebeurtenissen aan de oostelijke rijksgrenzen. Men zou immers pas kunnen ingrijpen mocht blijken dat het geen nieuwe vorstenvete betreft. Al gauw bleken echter onheilige krachten aan het werk te zijn. Toen Ayla bovendien vernam dat ook de de manschappen van de Meester van de Bond Wallmir van Stylingen naar Tobrië trokken als ontzettingstroepen, was het hek van de dam.

Een kleine vloot met aan boord meer dan honderd Rondragewijden, onder wie hare Verhevenheid zelf, trokken ten strijde.

De volgende ochtend werd er een ander schip opgemerkt. Het was duidelijk een van de beruchte demonischepen. Met uitdrukkelijke toestemming van hare Verhevenheid werden de alen met Hylailer vuur geladen en een zijdelingse koers met het schip aangehouden.

Het schip veranderde echter eensklaps van koers — en dat zonder Efferds wetten van wind en golven te volgen. Al vlug bevond het vijandelijke schip zich tussen de beide vaartuigen van de Rondrianen. De merkwaardige bouwsels aan dek van de vijand bleken geschutspoorten te zijn en voor men iets kon ondernemen, incasseerde de IJzerwoud de hele lengte een salvo.

De aanval beschadigde de roerpin, zodat de kraak onmanoeuvrbaar op zee dobberde. Machteloos moesten de Gewijden aan boord van de IJzerwoud toekijken hoe het helse gevaarte koers zette naar de Rijksvorst.

Enkel de gebeden tot Rondra en Efferd begeleidden de opvarenden van de inmiddels geënterde kraak. Daar namen de gewijden de koralen en gebeden over, maar al vlug overstemde het strijdgewoel alles. De soldeniers en halfwezens van het demonischep waren overal.

Wat er verder precies gebeurde, is niet geheel duidelijk. Uit de berichten kan men echter opmaken dat de gewijden een grootscheepse uitval ondernamen. De verraste soldeniers werden neergemaaid en men begon het demonoide schip zelf aan te vallen. Schietgebeden stegen ten hemel en geheiligd staal kerfde wonde na wonde in het onwezen. Groen bloed en nevelen vertroebelden de lucht. Dan begon het demonischep te zinken. De Rijksvorst zat echter vast in de dodelijke omklemming van de demoon en ging aldus mee naar Efferd. Slechts enkele matrozen konden door ter hulp snellende vissersboten worden gered.

Ayla van Schattengrund kon enkel nog gebeden tot Rondra en Efferd richten, opdat ze de gevallen helden zouden opnemen in hun hallen.

SCHEEPSRAMPT BEILUNK

Beilunk. Op 30 Rahja liep de "Ster van Beilunk" van stapel, een slagschip dat zijn gelijke niet kent, en dat het nieuwe vlaggeschip van de Parelzeevloot moest worden. Zo ver mocht het echter niet komen. Nauwelijks was het schip vanuit het droogdok te water gelaten om de ingang van de oorlogshaven binnen te varen of de wind keerde eensklaps en kwam buitengewoon hevig opzetten. Het gigantische schip — twee gladdeks met geschutten en bovendien nogmaals twee geschutsdeks in de kastelen — ging slagzij en maakte water. De kleine sleepboten zetten alles op alles om het gevaarte te redden, doch tevergeefs. Ze konden niet meer doen dan de trossen te kapen om zelf niet mee naar de diepte te worden gesleurd.

De trots van de vloot rust nu op de bodem van de Beilunker haven. Mogelijk nog erger is het feit dat de haventoeegang wordt geblokkeerd door de ongunstige ligging van het schip, zodat de parelzeevloot al een

derde van haar schepen kwijt is voor het tot een gevecht met de demonenschepen der rebellen kon komen.

AANVAL OP DE PARELZEEVLOOT

Maraskan. De keizerlijke marine trok 22 biremen, 4 grote triremen en meerdere verzorgingsschepen bij elkaar om de veiligheid van de Tobrische Zee te herstellen.

Nog voor de schepen de Tobrische kust bereikten, doemden een zwerm woedende zeeslangen op uit de diepten van de zee. Gelukkig konden de monsters verdreven worden zonder dat het flottielje een dode te betreuren had. Wel waren een tweehonderdtal gewonden gevallen in de strijd toen de zeeslangen met hun schubbig lijven langs de riemen streken.

Aangezien de helft van het flottielje onmanoeuvrbaar was geworden, moest het eskader zich terugtrekken in de haven van Perricum.

MONSTER IN HET NEGENOGENMEER

Trallop/Donnerbach.

Het legendarische monster van het Negenogenmeer is ontwaakt! Dat wisten ons althans meerdere berichten vanuit die contreien te vertellen. Veel concreet nieuws viel echter niet te vernemen. De vele getuigenissen konden immers niet tegenstrijdiger en fantastischer zijn. Er wordt verteld dat de stadswacht het monster in de vlucht zou hebben geslagen. Alle respect voor de grenstroepen van hertog Waldemar, maar dit lijkt ons echter wel vrij sterk. Alle berichten vertellen immers al sinds eeuwen dat het ondiep zo groot als een huis en lelijker dan een draak zou zijn. Dat het echter geen geruchten betreft, blijkt duidelijk aan de hand van meer geloofwaardige berichten uit Donnerbach. Daar hebben de genezingsmagiërs immers hun handen vol met hun strijd tegen het monster. Duidelijk is dat het verschijnen van het beest geen toeval was. De verdachtmakingen gaan van Lowangse zwarte magie via

orkenrituelen en een aanslag van Selemitische cultisten tot de demonische gebeurtenissen in het oosten van het rijk.

"ER ZAL GEEN TWEDE OPSTAND VAN TUZAK KOMEN."

Ondanks de keizerlijke bereidheid tot onderhandelen nam de onrust in het oosten van het eiland niet af. Derhalve stelde Vorstmaarschalk Helme Haffax een schrikwekkend voorbeeld door zestien belangrijke leiders van het zogenaamde verzet op te knopen aan de muren van Tuzak.

Als tegenzet liet Haffax de jaarlijkse discus-estafette toe, echter onder bewaking van keizerlijke troepen.

BESLISSING IN ROMMILYS

Rommilys. Voor het eerst sinds 80 godenlopen vond er in Rommilys weer een congres plaats. Thema was de te volgen strategie om de vijanden die vanuit Tobrië dreigen binnen te rukken, tegen te houden.

Al vlug bleken er zich twee kampen te vormen. Het ene kamp, rond graaf Barnhelm van Ochsenwasser, stelde voor de oostelijke riviergrenzen enkel te beschermen met cavallerie-eenheden, terwijl men tevens opperde verdedigingsbolwerken op te trekken in de bergen grenzend aan de bezette naburige provincie.

Heer Boronian van Cronfeld en zijn aanhangers pleitten echter veeleer voor een snelle militaire interventie.

Na enkele uren van rijp beraad kon een compromis worden gevormd. Volgens deze afspraken werden de bergpassen van de Zwarte Sikkal en de Troltanden beschermd, daar men de vermeende veiligheid van ontoegankelijk terrein niet meer al te hoog mag inschatten — de orken hebben bij deze les wel een steentje bijgedragen. Vooral echter werd beslist de hoofdtroepen in Altsoll bij elkaar te roepen. Voorts worden er huurlingen en soldeniers ingehuurd om hun deel bij te dragen.

Truchsess Ludeger werd naar het Koschgebergte gestuurd om aldaar de hulp in te winnen van de dwergse sappeurs en om nieuwe voorraden te bezorgen bij rijksvoogd Dschijndar Falkenberg-Rabenmund van Almada. Zeer belangrijk was ook het besluit dat alle magi en magae, die niet aan rijksacademieën zijn opgeleid, zich moeten melden voor een diepgaand gewetensonderzoek. Ten slotte werd er nog geopteerd voor een vluchtelingenkamp in Dobriach in de baronie Grassing, zodat hoogwelgeboren Keven de Tobrische vluchtelingen kan opvangen.

4
nieuwe
avonturen
wachten
je op!

Salamander

EXTRA EDITIE TER GELEGENHEID VAN DE INVASIE TE TOBRIË. FESTUM, EFFERD, 27 HAL
BEEFT, BEEFT, STOMME DWAZEN!

De voortekens en de "Zeven Getekenden" waarschuwd er reeds voor: de demonenmeester is teruggekeerd.

Zijn waarschuwingen mogen geenszins worden onderschat. Zijn optreden bewijst immers vijf dingen:

- 1) Hij schat zijn macht groot genoeg in om zelfs ten minste de lagere dienaars der Goden het hoofd te bieden.
- 2) De gebeurtenissen in Tobrië wijzen erop dat hij de Magnus Opus van de Necromantie aan zijn volgelingen heeft doorgespeeld.
- 3) De vondsten der Getekenden bewijzen dat hij naar een pact streeft met het Aartsdemonwezen dat hem de heerschappij over de zeven elementen kan verlenen.
- 4) Bepaalde filosofieën en ook de manier van werken van de Vervloekte laten vermoeden dat men tevens de terugkeer van Rohal de Wijze mag verwachten.
- 5) De bewegingen van de troepen volgen een bepaald patroon dat niet met militaire theorieën te verklaren is.

We kunnen aldus besluiten dat een overwinning niet op het Rondriaanse vlak te vinden zal zijn. Veeleer zullen we eerst de geheime plannen van de Drievoudig Vervloekte moeten dwarsbomen.

DE VELDSLAG VAN ESLAMSBURCK

De veldslag bewijst dat de vijand over kennis beschikt, die reeds 400 jaar vergeten was, namelijk de volledige integratie van combattieve en invocatieve magie in de verloop van een veldslag. Bovendien blijkt zulks ook over langere tijd gepland te zijn.

De gebeurtenissen bevestigen enkel nog de vermoedens dat de onheilige troepen enkel nog zullen vergroten. Het is derhalve onontbeerlijk dat men de veldslagen van de magiërsorlogen nauwlettend bestudeert. Dit geldt voor alle magi en magae maar ook voor de dienaars van de Leeuwin.

REACTIES

Zoals men kon vernemen van de convocati der gilden worden alle magi en magae, die de zijde van de demonenmeester kiezen, onmiddellijk uit de gilden verstoten. Bovendien worden alle magi en magae van uitstekende reputatie verzocht de structuren van de Borbaradiaanse toverij te bestuderen, terwijl de orden in staat van paraatheid verblijven.

De Bond van het witte Pentagram heeft de demonenmeester reeds openlijk de oorlog verklaard. Van de andere gilden en orden wordt hetzelfde verwacht.

De aanvallen op collegae in Darpatië en Garetië op onbesproken maar filosofisch omstreden collegae moeten echter worden tegengegaan. Dergelijk gedrag verzwakt immers onze geleerden.

SPECTABILITEIT VAN DE TUZAKSE VERANDERINGSACADEMIE GESTORVEN

Gareth.

De spectabiliteit te Tuzak is onder mysterieuze omstandigheden gestorven.

Sharuna Shennasuni, zijn plaatsvervangster, verklaarde dat het onbegrijpelijk is hoe de heer Jandon Bluugh de dood vond door de beet van een Noralecadder zonder om hulp te roepen, noch zonder zich te redden door middel van een KLARUM PURUM.

Vorstmaarschalk benoemde de plaatsvervangster onmiddellijk tot spectabiliteit, gezien de bijzondere status van de academie.

De vijfentwintig jaar oude Araanse is opgeleid in de Tuzakse academie en geniet een uitstekende reputatie. Daardoor werd ze dan ook voortgetrokken voor de oudere magisters aan de faculteit.

Vervollediging van de Codex Albyricus te verwachten?

AL'ANFA ZORGT VOOR OPROER

Een — vermoedelijk Al'Anfaanse — spion is op heterdaad betrapt in Vinsalt, toen hij in papieren over de 'Gouden Alliantie' snuffelde.

Een hoogst pijnlijke ondervraging leverde niets op, wat op zich al een indicatie was voor de identiteit van de opdrachtgevers.

De ondervraging werd uitgevoerd door hofmagus Gardelan, een expert op het gebied van de clarobservantia. Er waren twee ODEM ARCANI, een ANALUS en een PHANTASMO DELENDIA nodig om klaarheid te scheppen. De man, een zekere Doloro ya Cessato, was eveneens een gildemagiër, en dat van de Broederschap der Wetenden. Bovendien was hij absolvent van de Universiteit van Al'Anfa.

Het vreemde is dat hij niet eens over een sigillum beschikte.

Pas het magische onderzoek toonde aan dat er verscheidene spreuken op de spion inwerkten, namelijk een AURARCANIA en een aan (volgens de Codex Albyricus, vol. III paragraaf 278 verboden) IMPOSTORIS verwante illusiespreuk die het gildeteken bedekte.

Later bekende de agent dat een Al'Anfaanse privé-geleerde vanuit de IMPOSTORIS de SIGILLUS NEGLECTIBOR had ontwikkeld.

Voor de agent echter voor het Gildegericht kon worden geleid stierf hij aan een visvergiftiging. Aangezien het verbergen van het gildeteken voor misdadige of subversieve doeleinden verboden is, wordt een aanpassing van de C.A. verwacht. Vanuit Al'Anfa kon men vernemen dat de plaatselijke academieleider deze zaak tot op het bot zou laten onderzoeken en dat de schuldige zou worden gevonden. Een verspreiding van een dergelijke formule zou immers niemand van dienst kunnen zijn.

Vragen over *het Oog des Meesters* kan je altijd sturen naar:

Redactie Avonturijnse Bode
Nationalestraat 29
2000 Antwerpen
België